

Maskinliv

2013-06-20 UPPDATERAD 2013-07-29 09:47

Frida Lundgren från Göteborg vann första pris i KA:s novelltävling. Här är hennes vinnarnovell.

Det är tyst. Det är stilla. Det är ingenting. När dörren till hemtjänstens kontor är stängd och låst och lamporna är släckta och alla har gått hem händer ingenting. Jo natten händer, nattskiftet händer, men det är någon annanstans. Inte här, utan i ett annat rum. Ett annat kontor. När det är släckt och låst här händer ingenting.

Ingenting som syns. Ingenting som är ännu, bara sådant som ska bli. Snart.

Steg i mörkret. Vinter. Snö. Natten har lagt tunna lager med is på alla slaskpölar från igår.

Se dig inte alldeles för noga för, se långt fram, gå snabbt. Stora steg, du är sen, det är bara du som räknas nu, det är bara du som har nyckel till dörren som ska öppnas så att dagen kan börja. Tänk sedan, tänk inte nu. Tänk inte på idag, tänk inte på telefonen som snart ska bestämma dagen, tänk inte på telefonen som ska ringa hela morgonen. Tänk ingenting annat än aj fan skit också jävlar, när du går igenom pölens is och din fot dränks i vatten.

Slask och plask.

Dagen börjar bra.

Det här blir en bra dag.

Först händer ingenting.

När dörren öppnas och lampan tänds och någon nervöst trycker på knappen på telefonen för att lyssna av

nattens meddelanden då händer allt.

Eller i alla fall alldeles för mycket.

Ett djupt andetag. Håll kvar luften. Det kommer inte att finnas några meddelanden. Detta blir en bra dag. Det blir en bra dag. Orkar inte med något annat än en bra dag. Spara luft.

”Du har två nya meddelanden.”

Fan också.

Det behöver inte betyda något. Det kan vara någon som har glömt något. Eller dementa Laila som kan ringa sju gånger på en dag och fråga efter sitt pass. Det behöver inte betyda att två är borta idag.

”Hej det är Monika, jag är sjuk. Hör av mig imorgon.”

”Ankom idag 01:42.”

Släpp ut luften.

”Meddelande två.”

”Hej det är Elin. Jag är jätteledsen men Moa är sjuk igen så jag är hemma idag. Jag hör av mig när jag vet hur det blir imorgon, glöm inte att Kerstin ska till läkaren idag. Hej.”

”Ankom idag 06:32.”

Skit också.

”Slut på nya meddelanden.”

Skit också.

Det är så. Att det inte går att göra något åt. Och det är ingen som gör något. Någonting. Ingenting. För det är så det är. Att det inte går att göra något åt. Det är så. Ingenting.

Någonting. Är det.

Kaos, förmodligen.

Oftast kaos.

Ja. Kaos.

”**Hur är det?** Är det jobbigt?”

Den gälla rösten avslöjar att frågaren redan vet att kollegans tillknäppta min beror på x antal sjukanmälningar och en därför kaosartad dag som tar sin början.

Tar sin början här. Nu.

”Någon som är sjuk?” Det är ingenting att vänta på, skjuta på, hoppas på. I vilket fall, oavsett vilket, vad som än tänks och görs så finns ingen tid att vänta med.

Ingen tid.

En suck, ett långsamt andetag.

”Aha. Så illa. Monika?”

En allvarsam nickning. ”Ja. Och Elin.”

”Aj fan.”

Ja. Aj fan. Minsann. Aj fan på dig din jävel. Aj fan.

Men det finns ingen tid till att svära nu. Inte.

Dagen börjar nu, händer nu. Rummet som varit tomt i natt fylls. Gäspningar och håglöshet blandas med någons ansträngt hurtiga leende. Kämpa på! Se det som en utmaning! Vänd motgångar till utmaningar, var en punkt på det senaste mötet.

Det är redan kvavt i rummet som är för litet för så många uskor. Något fönster öppnas inte eftersom det är svårt att nå fram; fönsterbrädet är överbelamrat av vissna krukväxter som ingen hinner bry sig om.

Morgonljuset blandas med insikten om kaoset som väntar.

Kaoset som redan är.

Som en cancer som rotat sig djupt inne i människans hjärna. Oupptäckt men farlig.

Faran som redan är.

Men få vet det nu. Anar och känner. Vet inte men vet ändå.

Snart vet alla. När Barbro satt sig till rätta för att börja dagens möte. Var är Barbro? Försten till jobbet som lyssnat av telefonsvararen och näst försten som engagerat sig i den fruktlösa vikarieanskaffningen hastar om varandra i korridoren i en stressvals och letar efter Barbro som ska ta hand om allt.

Var är Barbro? Hon var ju nyss här. Men var är hon? Ulla ringer. Det är det enda rätta. Smart tänkt. Klockan är tjugofem minuter över sju och dagens genidrag är redan förbi. Ulla vet vad hon gör.

Signalerna går fram och tut tystnad tut tystnad tut låter det i telefonen som Ulla ringer från. En ohejdbar melodi av klassisk snabb musik hörs från toaletten.

”Jag är på TOA!”, skriker Barbro.

Hon kissar färdigt. Spolar. Tvättar händerna. Så det så. Hör ni att jag kissar era djävlar? Det muttras förnärmat inifrån toaletten.

Det fnittras förskrämt utanför toaletten.

”Om jag inte kissar nu kommer jag inte kissa på hela dagen, och då får jag urinvägsinfektion.” Barbro släpper toadörren bakom sig. Smällen när den stängs ekar i korridoren.

Då börjar dagen som började för längesedan.

”**Morgonmötet** är öppnat”, skojar Barbro.

Ingen skrattar. Någon ler för syns skull. Kämpa på, var lojal, tänk positivt, bekräfta varandra med ett leende. Sa coachen på planeringsdagen.

Det ringer. Ännu en melodislinga utan slut, alla telefoner har sin melodi och ringer de tillsammans hörs ingenting annat än skyndaskyndaskynda i en feberdröm utan slut.

”Jag tar det!” Rosa rusar ut.

”Är alla här?”, frågar Barbro.

”Erik”, säger någon. ”Ska inte Erik jobba idag?”

”Han är väl aldrig sen?” Oro runt bordet som är för litet för så många människor.

Ingen ler.

”Det var Erik”, säger Rosa som återkommer från telefonsamtalet. ”Han spydde på vägen hit och har åkt hem igen.”

Oron som nyss vaknat rör på sig. Oron närmar sig och får näring från uppgivenheten i rummet. Bli farligare. Ingenting kan hindra den nu. Som ett kladdigt sköljmedel som luktar peachpassionspringrainfreshlaundryberrydream för att dölja faran lägger den sin cancerframkallande hinna över dagen.

Dagen som måste gå fastän den inte går.

Varje dag som måste gå fastän det inte ska gå.

Det kan inte gå.

”Jaha. Tre borta. Då ska Eriks rad också ut. Vad hade han?”, säger Barbro med spänd röst och ser ned på schemat. ”Han skulle med Kerstin till läkaren. Vem ringer och ställer in?”

Ingen säger något. Alla vet att det inte går. Alla vet att det måste gå. Alla vet att det kommer att gå ändå.

Tiden går.

KA

kommunalarbetaren@ka.se

